

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' ένεννινταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρὶς ἄς πλέξη.

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ ' σ τ ὀ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἰκτωβρίου δωδεκάτη
κι' ἀπογράφουν τὸ Παλάτι.

Ἐξῆντα ἓνα καὶ πεντακόσα
καὶ τῶν Καισάρων ἐλύθ' ἡ γλῶσσα.

Τοῦ Σ κ ρ ῖ π ἡ δίκη μεγάλῃ νίκη.

Βρὲ χαρά 'στο, βρὲ χαρά 'στο... καὶ τὸ Σ κ ρ ῖ π ν' ἀθωώθῃ
καὶ νὰ μὴν παλουκωθῇ.

Ζήτω ζήτω τοῦ φωνάζουν καὶ βαροῦνε τὰ βιολιά,
πλέτε γιὰ τοὺς νεονύμφους, πλέτε γιὰ τὸν Βασιλεῖ,
καὶ μὲ βούλα 'στὸ Παρίσι στείλετέ του μιὰ γραφὴ
πὺς τὸ Σ κ ρ ῖ π εἰς τὴν Λαμίαν ἀθωώθῃ παμφηρεῖ.

Βρὲ χαρά 'στο, βρὲ χαρά 'στο... νὰ μὴ δώσουν ἓνα τράκο
καὶ 'στοῦ Σ κ ρ ῖ π τὸν Κουσουλάκο.

Τί χαρά κι' ὁ ταξειδιώτης 'στὸ Παρίσι θὰ τὴν πάρῃ
σαν ἀκούσῃ τὸ χαμπάρι,
μὰ κι' ἐδῶ μὲς 'στὸ Παλάτι τί τριχούθερταις χαραῖς,
κι' ἴσως ἔξω 'στὸ 'Τατόι' νὰ γενῇ καὶ σουαρές.

Πὺς σὰς φαίνεται μιὰ τέτοια κουταμάρα λαϊκῇ,
ἄλυτο τὸν Κουσουλάκο νὰ τὸν στείλουν ἀπ' ἐκεῖ,
να τοῦ κάνουν πανηγύρι καὶ μιὰ φέστα ξαφνικῇ,
πὺς σὰς φαίνεται καὶ τοῦτο νὰ τοῦ παῖζουν μουσικῇ,
πὺς σὰς φαίνεται καὶ τοῦτο νὰ μὴν πάῃ φυλακῇ,
κι' ὁ λαὸς ὁ σιχαμένος τοὺς τρανοὺς του ν' ἀδικῇ.

Πὺς σὰς φαίνεται καὶ τοῦτο!... δίχως νόμους νὰ γνωρίζῃ
μὲ τὴν ἄσπρη του τὴν ψῆφο νομοθέτας νὰ μαυρίζῃ.
Γεῖά σου, Σ κ ρ ῖ π ἀθωωμένο, σκανδαλιάρικο, τρελλό,
ποῦ σ' ἐστρίμωξαν 'στὸ φρέσκο γιὰ τὸ δίκη τὸ 'ψηλό,
καὶ δὲν εἶδες τόσοις μῆνες φῶς ἡμέρας καὶ φεγγάρι
γιατὶ σοῦλθε νὰ χωρίσης ἡλιογέννητο ζευγάρι.

Ἐφαγαν τὰ λυσσακὰ των τὰ λυσσάρικα σκυλιὰ
γιὰ νὰ γλείψουν τὰποφάγια χορτασμένου Βασιλεῖ.
μὰ κατέβασαν ταυτιά των τὰ κοπέλια τῆς Αὐλῆς,
καὶ 'μιλεῖ 'στὸν Περικλέτο γελαστός κι' ὁ Φασουλῆς:
«Περικλέτο, δὲν σοῦ τὰπα
πὺς θὰ φᾶν καινούρια φάπα!»

Ἐδῶ μέσα, ποῦ κι' ὁ νόμος 'στῶν τρανῶν τὸ κράτος στρέφει
καὶ πολὺ συχνὰ δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ κέφι,
ἐδῶ μέσα, ποῦ τὸ δίκη τὸν ἀδύνατο τὸν πνίγει,
πότε πότε φέγγει 'μπρὸς μας καὶ παρήγορος ἀνοίγει
λαϊκῆς δικαιοσύνης λαοφροσύνης νὰς...
ζήτω ζήτω τῆς Λαμίας ὁ φιλόπατρις λαός!

Ὁ Φασουλῆς χαράζει καὶ στίχους μερικοὺς γιὰ τοὺς ἀθωωθέντας ἀξιωματικούς.

Κι' εἶπε λοιπὸν ὁ Φασουλῆς, ἡ μάνα τῆς κουδένας,
πρὸς τοὺς ἀθωωθέντας:

«Ναὶ μὲν μὰς τὸν 'θυμώσατε πολὺ τὸν Ντεληγιάννη
καὶ μὲ ποιναῖς πειθαρχικαῖς ζητεῖ νὰ ξεθυμάνῃ,
κι' ἴσως ἐκεῖ 'στὴν ἔρημον τῆς Λεπενούς σὰς στείλῃ
κι' ἔτσι μὲ τὴν ἀθώωσιν νὰ μὴ θυμώσ' ἡ Πύλη.

«Μὰ τώρα σὰς παρακαλῶ, παιδιὰ σπαθοζωσμένα,
ν' ἀκούσετε κι' ἐμένα.

Ὅταν ἀκούτε σάλπιγγα πολέμου νὰ σαλπίζει
'μπροστά σας μὴ φαντάζεσθε θαυνοστρωμένο δρόμο,
καὶ μέσα 'στὸ Ρωμαῖκό, ποῦ λῶνεται καὶ σαλπίζει,
μὴν κάνετε καμμιὰ φορὰ καὶ τὴν καρδιά σας νόμο.»

Φαδουλής και Περικλέτος, ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Άπογραφών άπογραφή... θα κόψω και θα ράψω...
στάσου, Κορδοναρούμπαρα, νάλθω νά σ' άπογράψω.
Κι' εκείνος μούπε, Περικλή, πλησίασε σιμά μου,
καλοῦμαι Κορδονάραγας, και τούτο τόνομά μου
'στών κόσμον μυριόστομοι τὸ μεταδίδουν φήμαι,
ἀρσενικός ἢ θηλυκός κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τίμαι.
Κανείς ἀπὸ τὰ γένεια μου τὰ χρόνια μου μὴν κρίνη,
ἐγώμαι φιγουρίνι,
κύττα κορμάκι λιγερὸ και δακτυλίδι μέση,
πού μονάχα κι' ἡ φούκτα σου ἔμπορὶ νά τὴν χωρέση.
Κι' ἂν μ' ἐρωτᾷς πού καθομαι, θά' ὄῃς και σύ, καλέ μου,
πὼς καθομαι σὲ κάρβουνα και σὲ φωτιάς πολέμου,
κι' ἂν ἐρωτᾷς ἐπάγγελμα τοῦ Θεωρῆ, παιδί μου,
τὸν Βόρειον τῆς Κηφισιάς λιανίζω 'στὸ γουδί μου.
'Απόγραψε, παρακαλῶ, θριάμβους πανυμνήτους,
περγαμηνάς, παράσημα, και νίκας ἀμετρήτους,
ἀπόγραψε πολιτικὴν, πού βίδες ξεβιδώνει,
κι' ἐκύτταξα, βρέ Περικλή, τῶν Λαγκαδιῶν τὴν τζόγια,
κι' εἶδα θριάμβους περαστούς σ' ἕνα μακρὺ Κορδόνι
κι' ὁ Θεωρῆς τοὺς ἐπαίξε σὰν νάταν κομπολόγια,
κι' ἤκούετο τριγύρω μου βαρὺ παιάνων μέλος,
κι' ἀπέγραφα κι' ἀπέγραφα χωρὶς νά βρῶσκω τέλος,
κι' ἐννοιωθα μὴν ἄλλοκοτὴ 'στὰ χέρια μου τρεμοῦλα
κι' ἐφώναξα: Θεόδωρε, Θεόδωρα, Θεωδοῦλα,
γιά ν' ἀπογράψω τρόπαια και νίκας Ντεληγιάννη
θέλω χαρτί τὸν οὐρανὸ, τὴν θάλασσα μελάνι.»
'Ανοιξε, κύρ 'Αλέξανδρε, Μινίστρο και παγκιέρη,
στάσου νά σ' ἀπογράψωμε και σένα χέρι χέρι.
Φέρε μας ν' ἀπογράψωμε, πολὺπλοκο κεφάλι
κι' ἀγλαΐσμα τοῦ Θρόνου,
τάτιμητα σερβίτσια σου, κι' ἐκεῖνο τὸ τσουκάλι
τοῦ κλέφτη τοῦ Βαρόνου.
Κι' εἶπε κι' αὐτός: «ἀπόγραψε περιφῆμα σερβίτσια
και τόσα διπλωματικά κι' ἄλλοιώτικα καπρίτσια,
ὅπου γι' αὐτὰ μωραλῆθηκαν και ντόπιοι κι' Εὐρωπαῖοι,
ἀπόγραψε τὴν πάγκη μου, τὸν τραντακτὸ παρὰ μου,
και τὰ τραπέζια ποῦκανα γιὰ τὸν 'Ασὴμ τὸν Μπέη
μήπως τὸν φέρω γρήγορα και τοῦτον 'στὰ νερά μου.
'Απόγραψε παρακαλῶ τῆς νόταις πούχω στείλει
'στοῦ Πατισάχ τὴν Πύλη,
ἀπόγραψε παρακαλῶ τῆς νόταις μία μία
νά' ὄῃς τί δόξα βγαίνει,
μέ τούταις ἀξιώθηκαν νά' δοῦν αὐτονομία
κι' οἱ Κρήτες οἱ καημένοι.
'Απόγραψε τῆς νόταις μου μ' εὐλάβειαν μεγάλην,
κι' ἂν ἔως 'σὸν καιρὸν
τῆς προσεχοῦς ἀπογραφῆς Μινίστρος μείνω πάλιν
γευμάτων και χορῶν,
θὰ ὄῃς τί νόταις θάβγουνε μέσ' ἀπ' αὐτὸν τὸν νοῦ,
ὅπου θὰ φθᾶς' ἡ στίβα των ὡς 'στ' ἄστρα τούρανου.
Κι' ἀπογραφεῖς ἀπέμειναν ἔμπρὸς του κεχηνότες
κι' ἐγὼ καθ' ὅλα σοβαρὸς ἀπέγραφα τῆς νόταις,
πού και τῶν Φράγκων ἐκοῦσαν και τοῦ Χαμίτ τὸν βῆχα,
κι' ἀπέγραφα κι' ἀπέγραφα και τελειωμὸ δὲν εἶχα.

«Ανοιξε παρακαλῶ,
καπετάνιο Νικολό,
κι' εἶλα δώσε μας μιὰ πένα
ν' ἀπογράψωμε και σένα.

Κι' ὁ Νικολὸς μονάχος του κουνώντας τὸ κεφάλι
ἀπέγραφε τὰ κάρβουνα, πού καίνε 'στὴν Μυκᾶλη.
Εἰρεῖς, μού λέγει γελαστὸ τὸ στόμα τοῦ Λιβιδῆ,
ὁ μέγας 'Αντιβασιλεὺς ἐβγήκε σὲ ταξεῖδι,
και τριγυρνᾷ 'στὴν θάλασσα μ' ἐκείνην ὀλοένα
χωρὶς ἂν δευτερόλεπτο ν' ἀράξη σὲ λιμένα.

Φαίνεται τούτῃ τὴν φορὰ
πὼς ἐκουράσθη σοβαρά,
και σουλατσάρει, Φαδουλῆ,
νά πάρη φρέσκο πὶὸ πολὺ.

Κανέννας μας δὲν εἴξευρε πού τώρα ταξιδεύει,
ἀρμάδες ἐρωτήσαμε, καράβια και καϊκια,
και μὲ τρομάρα 'λέγαμε: «μὴν τάχα τοῦ κατέβη
και 'στὰ καλὰ καθοῦμενα τραβήξη 'στὰ Μπισκία».
Πλὴν μᾶς ἐπληροφόρησαν μετὰ χαρᾶς ἐσχάτως,
πὼς εἶνε 'στὰ κ α λ ἄ ν ε ρ ἄ, κι' ἡσύχασε τὸ κράτος,
κι' ἀνέκραξαν και Σύμβουλοι τοῦ θρόνου και πολῖται
πὼς τῶν στενῶν ἐκθίσις ποσὼς δὲν ἀπειλείται,
κι' εἶναι μονάχα κίνδυνος μὲ τὸ κουβαρναλῆκι
μήπως δὲν μείνουν κάρβουνα μέσ' 'στὴν καρβουνόηκη.

Κι' ἄρχισα τότε νά γελῶ
κι' εἶπα 'σὸν νέο Νικολό
γιὰ τὸ παιδί μας τὸ καλὸ
πού σεργιανίζει 'στὸ γιᾶλό:

«Νά μεγαλώσῃ μιὰ χαρά,
νά πάη 'στὰ καλὰ νερά,
και σὰν και τούτῃ τὴν φορὰ
νά κάψῃ κάρβουνα γερά.»

Και τραβῶ 'σὸν Ρᾶς 'Αλούλα
και τὸν λόγιο Πετρίδη,
τῶν δασκάλων τὸν μπαμποῦλα,
τῶν δασκαλισσῶν λεπίδι.

Στάσου νά σ' ἀπογράψωμε, πολὺξερο κεφάλι,
κι' ἐβούζαν ὀπίσω μου δασκάλαις και δασκάλοι:
ἀπόγραψε τί γίνεται και 'στὴν 'δική μας χαίρα,
πλημμύραν μεταβίσεων, πού τὸ μαλὸ πρελλαινούν,
δασκάλων και δασκαλισσῶν τὰ δάκρυα τὰ μαῦρα,
πού σὰν σταγόνες ὕδατος τὰ μάρμαρα κοιταίνουν.
'Απογραφέτωσαν δαρμοὶ κι' ὀλολυγμοὶ και θρήνοι,
μόνον γιὰ μᾶς ἀπογραφή δὲν εἴμπορεῖ νά γίνη,
ὁ δὲ περιπλανώμενος ἄρρην και θήλυσ κλάδος
ὡς πληθυσμὸς κινούμενος θὰ μένη τῆς Παλλάδος.»

Αὐτὰ πού λὲς ἐστρίγγιζαν μετὰ τόνον τραγικόν
κι' ἐτρεῖα πρὸς τὸ μέγαρον τῶν 'Εσωτερικῶν,
κι' ἔμαθα πὼς ἀπέστειλαν μὲ ζήλου προθυμῶν
περίεργον ἐγκύκλιον πρὸς τὴν 'Αστυνομίαν.
«Ὅταν μετακομίζεται κανεὶς ἐκ τῶν κατοίκων
πρέπει κατ' ἀπαράβατον και πάγκοινον καθήκον
μὲ φανικὸν τὰ σκεῦη του καλῶς ν' ἀπολυμαίνει
ὡς πού κορέος εἰς αὐτὰ κανέννας νά μὴ μένη,
καθόσον ἡ πρωτεύουσα 'σὸν τρέχοντα καιρὸν
κατήντησε κρησφύγετον κορέων βδελυρῶν,
κι' ἂν τούτου τοῦ καθήκοντος παραλειφθῇ κεραία
θὰ γίνη τὸ πτολίεθρον μετὰ μικρὸν Κορέα,

πού δι' αὐτὴν ἐπάλαισαν, καθὼς γνωστὸν σᾶς εἶναι,
'Ιάπωνες και Σῖναι.»
Και τοὺς κορέους ἐβλεπα τοῦ καψο-Κεντρικοῦ,
ἵπου δὲν ἔχουν μετρημὸ και γράφεις τοῦ κακοῦ,
κι' ὀρθὰ κοφτὰ
ἔγραψ' αὐτὰ:

«Ὅποιος κορέος νηστικὸς μέσ' 'στὰ Ταμεῖα μαινεται
ἀπὸ πατρίδος προκοπαῖς πρέπει ν' ἀπολυμαίνεται,
πρὶν 'στὰ κασσόνια τάδεια
ν' ἀπλώσῃ τὰ ξεράδια.»
Κι' ἂν λυσσαλέα μ' ἔλῃωνε τοῦ φθινοπώρου ζέστη
ἵππα και 'σὸν Φίλιππα, τὸν Βάρβογλη τούτεστι,
κι' ὁ Φίλιππος μὲ τὸ μονόκλ χωρὶς νά μὲ κυττάξῃ
ἀπέγραψε τὰς κεφαλὰς ἐκείνων τῶν δεκάξῃ,
πού τοὺς ἐμακελλόκοψαν ἐκεῖ 'στὸ Παλαμῆδι
ὡς πού νά 'πῃς κρεμμύδι,
κι' εἶναι τὸ μόνον τρόπαιον, πούχει νά δειξ' ἡ Θέμις,
και τὸ κυττᾷς και τρέμεις.

Κι' ἐφρύαξα, βρέ Περικλή, κι' ἐγίνηκ' ἄνω κάτω
και μ' αἵματα 'κοκκίνιζαν τῆς Θέμιδος ἡ πλάκες,
και μιὰ και δὴ 'ξεκίνησα γιὰ τὸ Σερασκεράτο,
μὰ μόλις εἶδα γύρω μου σπαθιά και σακαράκαις,
κρύς ἰδρώτας ἔκοψε κι' ἐμένα τὸν καμποῦρη
και τῶκοφα κουμποῦρι.

Π. — Τρέχω κι' ἐγὼ 'στ' 'Ανάκτορα μὲ τρίχας ὀρθωμένες,
μὰ μιὰ φωνὴ μ' ἀπήντησε σὲν εἶν' ἰδὼ κανέννας
και στόμα δὲν εὐρίσκεται νά σὲ πληροφορήσῃ...
τὸν παιδί μὲ τὸν μπαμπᾶ γυρνᾷ μέσ' 'στὸ Παρίσι,
τάλλα μας ἀπογράφονται μονάχα 'στὴν Δεκέλεια
καθ' ὅλην τὴν ἐντέλειαν,
τὸ πρῶτο τὸ καλλίτερο, πανόρητο παλληκαρί,
'στὸ πέλαγος φρεσκάρει.

Κι' ἂν τώρα περιλούσαι μὲ χεῖμαρρον ἰδρώτος
και φθάνῃς ὡς ἀπογραφεῖς, ἀδίκως κατεκόπης,
και μόνος σου σημείωσες «Γεώργιος ὁ πρῶτος,
ἐπάγγελμά του Βασιλεὺς και κατόικος Εὐρώπης.
Κατόπιν 'Αντιβασιλεὺς νά γράψῃς Κωνσταντῖνος,
ἐπάγγελμα Διάδοχος και τοῦ στρατοῦ ξεφτέρη,
κατόπιν ἄλλοι Πρίγκηπες και τῆς Αὐλῆς το σμήνος,
ὅπου καθεὶς λεπτομερῶς οφείλει νά τὸ ξέρῃ.
Κι' ἀπέγραφα τοὺς Βασιλεῖς και τοὺς 'Υψηλοτάτους,
ὅσους ὁ Θρόνος τῶν Ρωμῆων ἰσχύονε σὰν ἐλάτη,
κι' ἐβύχθητι εἰς τὴν μέλλουσαν ἀπογραφὴν τοῦ κράτους
πενταπλασίους Πρίγκηπας νά 'βῶ μες 'στὸ Παλάτι,
και νά γεμίσῃ Πρίγκηπας τὸ κράτος τὸ σακάτικο
και 'σὸν καθένα χωριστὰ νά κόψωμε μηνιατικὸ
Εἶπα κι' ἀμέσως ἔσσυγα βαστώντας τὰ χερτιά μου,
μὰ παρακάτω μιὰ φωνὴ γαργάλισε ταῦτά μου:

«Τὸ χρέος σου μὴν ἀμελήσῃς
και τὴν δουλειὰ μὴν πάψῃς,
γύρισε πίσω τῆς Αὐλῆς
τοὺς ἄθλους ν' ἀπογράψῃς.»

Κι' ἐγύρισα, βρέ Φαδουλῆ,
μὲ στεγνωμένα χεῖλη,
κι' ἦσαν οἱ θόλαβοι πολλοί,
μεγάλοι και ποικίλοι.

Και τόσους πόθους και σκοπούς
τοῦ πολεμάρχου γένους
σὲ μιὰν οὐρά τῆς 'Αλεπούς
τοὺς εἶδα κρεμασμένους.

Κι' ἀπέγραψα, βρέ Φασουλῇ, μετὰ σπουδῆς καὶ βίας
τοὺς ἄθλους τῆς τοῦ περισσοῦς καὶ μερικῶς κι' ἐν γένει,
κι' ὕστερ' ἀπὸ τ' Ἀνάκτορχ κι' ἀπ' ὅλας τὰς Πρεσβείας
ἤγαγα 'στὸ Χ ε ζ ο λ ί θ α ρ ο μετὰ τοῦ Μαυρογένη.
Ἦν δὲ τὸ Χεζολίθαρον εὐώδης συνοικία,
ποῦ μουσκευμένα κρέμονται μωρῶν παιδιῶν βρακία,
κι' εἰς τοῦτον τὸν συνοικισμὸν
προσεῖπα μ' ἐνθουσιασμόν.

«Τρεῖς χαῖρε, Χεζολίθαρον,
καὶ δέξου λόγια ἴλιγα
κι' ἀπὸ τὸν κοντοπίθαρον
τοῦ Φασουλῇ κολλήγα.

« Ἀμέσως πρὸς ἀπογραφὴν ἀθρόον ἐτοιμάσου,
τρεῖς χαῖρε Χεζολίθαρον, στολίζον τὴν Παλλάδα,
τρεῖς χαῖρε Χεζολίθαρον, καὶ τοῦτο τὸν ὄνομά σου
εἰς ὅλην πρέπει νὰ δοθῇ τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα. »

Αὐτὰ τὰ ἴλιγα ἴμιλησα
καὶ κλαίων κατεφίλησα
Χεζολιθάρου χόματα, συνοικίων ἐδάφη,
καὶ τότε 'στὰ βιβλία μὰς πρεπόντως ἀπεγράφη
τῆς πρωτεύουσας πόλεως ἡ κλασικὴ κοπρία,
ὅσην ὡς ἀναμνήσεως περιφανὲς σημεῖον
διάθερμος κι' εὐκοίλιος Ρωμηῶν φιλοπατρία
'στοὺς λίθους ἐναπέθηκε προγονικῶν μνημείων.
Φ. — Λοιπὸν μὲ τῆς ὑγείας σου, βρέ Περικλῆ, καὶ τώρα...
Π. — Δέξου μ'προστὰ καὶ πίσω σου τὴν τακτικὴν σπαλιόρα.

Ὁ Καπετάνος ὁ Ντελῆς κι' ὁ ψυχογυλιὸς ὁ παραλῆς.

Ντε. — Ἐγέρασα, μωρὲς παιδιά, 'στὸ καπετανιλίκι,
ἐγέρασα, μωρὲς παιδιά, ποῦ νὰ σᾶς φᾶν οἱ λύκοι,
ἐγέρασα, μωρὲς παιδιά, μόλις 'στὰ πόδια στέχω,
κι' ἀκόμα δὲν ἀπόστασα, καυμένε κύρ Ἀλέχο.

Ἐλα, μωρὲ γραμματικέ, καὶ ξάπλωσε κοντά μου...
γὰρ 'δὲς τί φλόγαις ἔφαγαν τὰ δόλια τάρματά μου,
ἀκού πολέμου μούγγρισμα, λὲς καὶ μούγγριζει βῶδι,
σύρε, μωρὲ γραμματικέ, νὰ πᾶς 'στὸ καραούλι,
στῶσε τὴν κάππα κατὰ γῆς νὰ κάτση σταυροπόδι
'ψηλὸς γεροπαλληκᾶρος, σωστὸ γκαμηλοπούλι.

Τάρματωλίκια μούντζωσε τοῦ Λάζου καὶ τοῦ Τόλια,
τοὺς Μπρούφηδες, τοὺς Γκρούτηδες, καὶ τὰ καπετανάτα,
μὲ τὸνα χέρι χάιδεψε κατὰχρυσά πιστόλια,
μὲ τ' ἄλλο χέρι χάιδεψε τὰ γένεια τὰ χιονάτα.

Ἐγέρασα, μωρὲς παιδιά, κορδονοξακουσμένους,
τὸ ψέμμα δὲν ἐχόρτασα, πολιτικὴ συνήθεια,
ἐγέρασα παράκαιρα, καὶ τῶρ' ἀποσταμένους
θέλω, Κορδοναρούμπαροι, νὰ πῶ καὶ μίαν ἀλήθεια.

Τί Μπρούφηδες, τί Γκρούτηδες, τί Τάκηδες, Βερδέρηδες,
καὶ τόσοι χασομέρηδες ;
Ποῖος εἶσαι σὺ ποῦ μὲ κυτᾶς ;... ὅρ' 'στὸν τόπο μένει...
ὁ καπετάνος τῶν Ρωμηῶν ἕνας μονάχος εἶναι.

Μόνον ὁ γέρο - Θόδωρος, αὐτὸς ὁ κοφοχέρης,
ποῦ μὴν ἑστρελλανε τοὺς καφερούς Ἀρκάδας.

Τυπογραφεῖον Χιῶτη, νέος παντοῦ ρυθμὸς - Φωκίωνος ὁ δρόμος καὶ πέντε ἀριθμός.

μόνον ὁ γέρο - Θόδωρος, καθὼς καὶ σὺ τὸ ξέρεις
αὐτὸς καὶ Μπρούφας λέγεται καὶ Γκρούτας καὶ Ζ...

Πέσσετ' ἐμπρὸς τοῦ μπρούμητα, βρέ ψευτοκαπετάνοι,
ρίξετε κάτω τ' ἄρματα, λουφάξετε 'στὴν κόχη,
μόνον ὁ μπάρμπα-Θόδωρος, τὸ γέριχο πλατάνι
σύσσωμο τὸ Ρωμαῖκο καπετανάτο τῶχει.

Ἀστράψετε τσαπράζια μου κι' ἀνέμιζε φλοκάτα,
μόνον ὁ γέρο-Θόδωρος μοιράζει τὰ πρωτάτα,
μόνον ὁ γέρο-Θόδωρος ἀρματωλίκια στήνει,
μόνον ὁ γέρο-Θόδωρος συχωροχάρτιχ δίνει,
καὶ δίχως ἄδεια σήμερα τοῦ μπάρμπα-Ντεληγιάννη
ἀρματωλοὶ δὲν γίνονται, δὲν βγαίνουν καπετάνοι.

Μόνον τοῦ γέρο-Θόδωρου δὲν τοῦ πατοῦν τὴν κάππα
μόνον αὐτὸς ἀκούγεται, πολλὰς φορὰς σᾶς τᾶπα...
μόνον τὸν γέρο-Θόδωρο τὸν λὲν αὐτὸ καὶ ζλάπι,
φιλήστε τὸ τσαρούχι του, μυρίστε τὸ τσουράπι.

Μόνον ὁ γέρο-Θόδωρος φουδώντας μὴν τσαμποῦνα
'στοῦ φτερωτοῦ του τσαρουχίου σᾶς γράφει τὴν παπ...
μόνον ὁ γέρο-Θόδωρος, κοκόροι μου βραχνοί,
θὰ κάνη τοὺς Γλαχνῆδες σᾶς σπιτάδο καὶ γλαχνί,
αὐτὸς κι' αὐτὸν τὸν ψυχογυλιὸ καὶ τὸν τρανὸ παχαλι...
μὲς 'στοὺς Μινίστρος τοῦ ντουναῖ τὸν ἐδγαλε ξερε...

Τί 'κούναγαν ἡ μάνναίς σας, ρέ Μπρούφα καὶ ρέ Γκ...
μωρὲ μὰ παλαδῶσατε ; μωρὲ μὰ τ' εἶναι τούτα ;
ἔτσι λοιπὸν μοιράξετε πρωτάτα δίχως τσίπα
καὶ δίχως νὰ 'ρωτήσετε τὸν γέρο παρλαπίπα ;
ρὲ ψυχογυλιὲ δὲν μοῦ 'μιλᾶς ; ρέ μπέρο μου δὲν κρέ...
καὶ σὺ μὲ τούτους τοὺς μουρλοὺς τί διάβολο θὰ γέ...

Ψυχ. — Δὲν ξέρω, καπετάνο μου, τί ρόλο νὰ τοὺς πα...
μὲ τὸν Ἀσῆμ τὸν Τουρκαλᾶ φοβάμαι μήπως μπλέξω...
Πέτε μ' ἐκεῖνον τὸν Γλαχνῆ, πότε μὲ τὸν Βελέντζ...
θὰ χάσωμε τὴν φιλικὴν τοῦ Τούρκου ρεβερέντζια.
Μᾶς παραμπήκανε, παπποῦ κι' ἀρέντη καπετάνο,
κι' ἐγὼ μαζί τους 'σάσασια, δὲν ξέρω τί νὰ κάνω.

Ντε. — Πάρε κοντύλι καὶ χαρτί 'στὰ χέριχ μάνι μου...
κι' ἀπόγραψε τὴν στρουγγα μου καὶ τῆς Βουλῆς τὴν...
καὶ κάνε σοῦμα γιὰ νὰ δῶ μὴν ἔγινε πῶς ἴλιγα...

Ψυχ. — Παπποῦ μου, τὴν ἀπόγραψα... κανεῖς δὲν ἔγινε...
Ντε. — Ἀφερμ, Ἀλεκάνι μου, γραμματικέ μου...
κι' ὅσο τὴν στρουγγα τῆς Βουλῆς τὴν βλέπετε γλῶσσ...
ψευτοπρωτάτα φτύνετε καὶ πίνετε καὶ τρώτε,
χωρὶς φουλάς νὰ σκιάζεται τὸ λαμπερὸ σᾶς μάτι.

Ἀστράψετε τσαπράζια μου καὶ σὺ φλοκάτ' ἀνέμιζε,
τοὺς καπετάνους τοὺς σαχλοὺς πετάχτε τοὺς 'στὸ κα...
καὶ τῶρα τὸ τρομπόνι σου, γραμματικέ μου, γέμισε
'στοὺς μίξηδες τοὺς δανειστές νὰ ρίξωμ' ἕνα συμπ...

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Σπουδαῖον ἀναγγέλλεται πρὸς ὅλους γεγονός,
ὁ Τάσος ὁ Γεννάδιος, ὁ ρήτωρ ὁ δεινός,
ἐφημερίδα κατ' αὐτὰς ἐκδίδει « Σωτηρίαν »,
ἐπιφανῶν φραγγέλιον, λαοῦ παρηγορίαν.

Τῆς Σφύρας τῆς αὐριανῆς τὸ φύλλο θὰ τρανάζη
καὶ κάθε θλιβερὴ καρδιά γελώντας θὰ πετάξη.